

Narození Páně v Noci

Téma: Greccio 1223, první betlém, 800 let

Evangelium: Lk 2, 1-14

Poznámky: P. Petr Kuník (Odry 2023)

To, co je *pro člověka důležité*, se snažil odpradáвна *vtisknout do obrazů* a jiných zpodobení. To proto, aby měli stále na *očích to, co mělo jejich život pozvedat. Činit vznešenějším*. Nám se tuto noc otevírá *pohled do malého města v Judsku*, kde se ve stáji v naprosté chudobě rodí mimořádné dítě, Boží Syn. Tento pohled se *křesťanským generacím, otvírá už 8 století mimořádně přitažlivým způsobem*. Jeden z nejpokornějších světců, *sv. František z Assisi*, se v roce **1223** rozhodl oslavit Narození Páně napodobením betlémské události. V lese u městečka **Greccio** ve Střední Itálii sehrál to, co dnes popisuje Lukáš ve svém evangeliu: *narození Spasitele*. Františkův životopisec *bratr Tomáš z Celana* tuto událost popisuje takto:

Musím vzpomenout a uctivě vylicít onu slavnost, kterou bratr František konal tři roky před svou slavnou smrtí u vesničky jménem Greccio v den Narození našeho Pána Ježíše Krista. V té krajině žil muž dobré pověsti a ještě lepšího života jménem Jan. František ho zvláště měl rád, protože přes znamenitou pověst a vážnost, kterou tam požíval, pohrdal šlechtictvím těla a snažil se dosáhnout šlechtictví duše. Toho si – jak často činíval – povolal blažený František k sobě a řekl mu: „Chceš-li, abychom blížící se slavnost vánoc slavili u Greccia, pospěš si a pečlivě obstarvej, co ti říkám. Chtěl bych totiž oslavit památku toho Dítěte, které se narodilo v Betlémě, a chtěl bych, pokud možno, svýma očima vidět hořkou nouzi, kterou už jako dítě muselo snášet, jak leželo v jeslích, u nichž stál vůl a osel, i jak leželo na seně.“

Když to dobrý a oddaný muž uslyšel, spěšně na jmenovaném místě připravil všecko, jak mu světec uložil.

Den radosti se blížil, čas jásotu nadešel. Z různých chýší přišli bratři, muži i ženy z okolí, jak jen mohli, připravili svíce a pochodně, aby osvětili onu noc, která ozářila jasnou hvězdou všechny dni a roky. Konečně přišel světec, všecko našel připraveno, viděl to a radoval se. Postavili jesle, přinesli seno a přivedli i vola a oslíčka. Je uctěna prostota, povýšena chudoba, zvelebena pokora a z Greccia se stává nový Betlém.

Les zní písněmi a od skal se odráží jásot. Bratři zpívají, přinášejí tak Bohu náležitou chválu, a celá noc jásá čistou radostí. Boží světec stojí u jesliček, vzlyká bolestí a zároveň je proniknut svatou zbožností a podivuhodnou radostí. U jeslí se slaví slavná mše svatá – kněz pocítí netušenou útěchu.

Světec si obléká jáhenská roucha – byl totiž diakonem – a libozvučným hlasem zpívá evangelium. Jeho hlas, jeho silný hlas, jeho něžný hlas, jeho jasný hlas, jeho libozvučný hlas zve všechny k nejvyšší chvále. Pak shromážděnému lidu káže o narození chudého Krále a blahořečí městečku Betlému. Často, když chce vyslovit jméno »Ježíš«, říká pln převeliké lásky »Děťátko betlémské«. Víc než slovy přetékají jeho ústa láskou. Když vyslovoval jméno »Děťátko betlémské« nebo »Ježíš«, olizoval rty jazykem, jako by chtěl ještě názorněji ukázat sladkost tohoto jména.

Jeden zbožný muž měl podivuhodné vidění. Spatřil v jesličkách chlapečka bez života, viděl, jak k němu přistupuje Boží světec a dítě budí jako z hlubokého spánku. A nebylo nevýstižné toto zjevení; vždyť Ježíš byl v mnoha srdcích zapomenut. Milostí Boží ho v jejich srdcích svatý služebník František probudil a znovu uvedl do jejich vědomí. Když slavnost skončila, odcházeli všichni domů v blahé radosti.

Později bylo místo, kde stály jesličky, posvěceno jako chrám – ke cti svatého Františka – aby tam, kde kdysi požírala z jesliček zvířata seno, mohli v budoucnosti ke spáse těla i duše požívat lidé Tělo Pána Ježíše Krista, Beránka bez poskvrny, který v převeliké a nevýslovné lásce sama sebe obětoval, a který s Otcem i Duchem svatým žije a kraluje jako věčně přeslavný Bůh po všechny věky věků.

Amen. Aleluja, aleluja.

Dovolil jsem si vám, drazí bratři a sestry, tento dlouhý ale **přenádherně vyprávěný příběh** dnes **přednést**, protože nám přináší mnoho inspirace. Především je zde docela **prostá radost**, kterou se můžeme nechat unést tak jako svatý František, pak nám bude **sladké jen vyslovit Ježíšovo jméno**. Budeme si ho vychutnávat víc než jakoukoliv vánoční sladkost.

Pohled do jeslí v nás má probudit, jak říká Františkův životopisec, **vědomí Ježíšovy živé přítomnosti v nás**. Ježíš nesmí být jen nehybným, mrtvým obrazem uloženým v nás skrze tradici. Ježíš se má stát **přítelem**, který nás **probouzí z duchovního spánku**.

A to poslední, ke kterému nás betlémská stáj vede, jsou jesličky samotné, do kterých se ukládalo krmění. Jesličky se příchodem Ježíše stávají chrámem, kde se sytí ti, kdo hladovějí po Bohu. Jak píše bratr Tomáš z Celana, aby lidé připomínající si betlémskou událost, **mohli ke spáse těla i duše požívat Tělo Pána Ježíše Krista, Beránka bez poskvrny**.

At' se tak stane, amen.